

Už dlouhý čas se blíží
mez, kam se můžem snížit,
kde leží práh, za který nechceme dál jít.
Slunce nás sžírá, pálí,
vítr uschlé roští válí,
v pekelné výhni v San Carlos nedá se už žít.
Mně sílu dej, teď není třeba slabé,
mně sílu dej, ať je náš osud dlouhej.

Vítr a zášť nás v sedlech honí,
přesila psů zrádných,
vždy spásný plášť noc přes nás hodí,
to velký duch nás chrání.

Ke vzteku bledých očí
Geronimo zaútočí
a pak jak vítr jim mezi prsty uniká.
S hrstkou mužů, žen a dětí
Geronimo krajem letí
a v zemi vlastní je vězněm, který utíká.
Mně sílu dej, teď není třeba slabé,
mně sílu dej, ať je náš osud dlouhej.

Vítr a zášť nás v sedlech honí,
přesila psů zrádných,
vždy spásný plášť noc přes nás hodí,
to velký duch nás chrání.
Geronimo, jsi volný!